

Prædiken søndag d. 31. marts 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Lukas 15,1-3,11-22. Velkommen hjem.

Langt borte her fra ligger et hus muret i gule mursten. Et rigtigt 70'er parcelhus. Vi skal næsten helt op i toppen af Danmark, hvor der ligger et lille fiskerleje. Lige i svinget på villavejen, der ligger nummer 49.

Nummer 49 er det sted i verden, hvor jeg er sikker på, at uanset hvad, så er jeg altid velkommen. For der bor min far, og der er altid blå cirkel på kanden. Den kan man nemlig også byde uventede gæster.

Idag har vi en historie fra bibelen, som handler om præcis dette med, at have et sted at vende hjem til uanset hvad.

Historien om den fortabte søn, er en af de absolutte kernefortællinger i bibelen, og som så ofte før, når Jesus fortæller en historie, så er der et dybere lag.

Konceptet med at fortælle historier er den smarte ide, at mennesker husker bedre. I dag vil vi nok sige, at det er da underligt, når nu vi ved at masser af toldere og syndere holdt sig nær ved Jesus for at høre, hvad han havde at sige, at han så giver sig til at fortælle historier.

I dag ville man forvente noget med powerpoint og korte pointer, så folk kan huske det. Men hvis vi nu skal være ærlige, så virker det måske ikke særligt godt.

Jesus fortæller historier, og han var en mester til det. På Jesus tid, var det supersmart, for kunne folk ikke bare dele på de sociale medier, men en historie, som den

Jesus fortæller her, blev genfortalt igen og igen. Lignelsen om den fortabte søn, står i vores bibel, men den har haft et liv som mundligt overleveret historie i op til 60 år, før den faktisk blev skrevet ned.

Sagt på en anden måde, så er det nok sådan, at de historier vi har fra Jesus, er de allermest markante. Jeg står ikke her og siger, at han indimellem sagde noget sludder, men i alt fald tør jeg godt sige, at de historier vi har, er de væsentligste. Og den vi har foran os i dag, er en af de allermest væsentlige, fordi den siger langt mere end selve historien. Det er nemlig en historie, Jesus bruger til at fortælle mennesker en ny historie om Gud. En historie, som viser en anden side af Gud, end den nidkære og skræmmende Gud, som jøderne havde hørt om gennem farisæerne og de skriftkloge.

En mand havde to sønner. Den yngste, og det er jo altid den yngste, der skejer ud, siger til sin far, at nu vil han have alt, det som han har krav på, når en gang han skal arve, og han vil have det nu.

Istedet for at blive vred og jage sønnen på porten, sørger faderen for at udrede sønnen alt det han ønsker, og han giver ham friheden til at gå, hvorhen han vil.

Og sikke en fest sønnen har. Endelig fri.... Fest, farver og masser af venner. Det er nemt at være midtpunktet, når man altid er den, der betaler gildet. Det er et helt andet liv, end det ansvarsfulde liv med pligter hjemme på familiens gård.

Alle gode fester får en ende, hvor hverdagen igen banker på.

Pengene, som faderen har knoklet for hele sit liv, er brugt på kvinder, Bacardi og internetpoker, og samtidigt rammer krisen. Festen slutter brat for den unge mand. Han begynder helt enkelt med at sulte. Han ender med at passe svin, og drømmer om at spise svinenes foder.

Vi tænker måske, ja ja, det er da et arbejde. Men de som hører Jesus fortælle her, bliver chokeret. Grisen er i jødisk kultur et urent dyr, og ender man med at passe svin, så er det helt oplagt, at så kan man ikke synke dybere i livet. Da er det gået helt og aldeles galt.

Nogen gange skal vi mennesker ramme bunden, for at kunne se sandheden i øjenene. Det er præcis, hvad der sker her. Sønnen går i sig selv, sådan for formuleres det hos Lukas, han tænker at han i det mindste må kunne få lov at arbejde for føden som arbejdsmand hos sin far. Han ved, at han har behandlet sin far skidt og at hele situationen ikke er godt, men han begiver sig af sted mod det hjem, han forlod.

Hvad han ikke ved er, at faderen har længtes efter sin søn hver eneste dag siden, han gik.

Hver gang der har været en pause i arbejdet har faderen rettet sig op og kigget hele vejen rund i horisonten for at se om sønnen mon var på vej hjem. Og hver gang han har kunnet konstatere, at det ikke var tilfældet, har sorgen ramt ham, som en hammer. Han savnede sin søn, også selvom der stadig var en søn i huset, så savnede han hver dag.

En dag, da han kigger op fra arbejdet går drømmen i opfyldelse, på lang afstand kan han kende sin søn.

4 af 4

Bibelen lader os vide, at faderen løber sønnen i møde, kysser ham af glæde, sætter ringen tilbage på hans finger. Den ring, der symboliserer hans plads i familien. Fedekalven, som var gemt til en helt særlig anledning slagtes, for nu skal der være fest. Sønnen var vendt hjem.

Så bliver det ikke større!

Det med at løbe, når man er voksen, det er noget vi har fundet på. Så igen er det sådan, at de der hører historien spidser ører. En voksen, der løber. Det sker bare ikke, fordi det er uværdigt. De fanger at faderens glæde over at se sin søn igen, er så stor, at den bare ikke kan tøjles.

I det gule murstenshus i nr. 49, tror jeg ikke, at der går en fedekalv, og jeg er ikke sikker på, at der bliver sat en ring på min finger, hvis jeg går ind ad indkørslen. Jeg mener heller ikke at jeg sådan lever et liv fyldt med udskejelser, eller at jeg har betragtet min far som død. Men jeg er helt hundrede procent sikker på, at træder jeg ind ad døren, så bliver jeg mødt med åbne arme og stor glæde.

Jeg ved, hvad det betyder for mig, at vide, at der et sted, hvor jeg er så velkommen. Det gælder både i nr. 49 oppe i Nordjylland og det gælder hos min himmelske far.

Sikke en glæde.

Nå ja, så gælder det i øvrigt også for dig. for dette er en fortælling Jesus giver til toldere og syndere, og så skal vi i dag forstå, at så er det virkelig for ALLE.

Amen.